

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΣΤΙΓΩΜΑΤΟΣ

Τὸ μαστιγώμα ὡς ποιηὴν κατὰ τῶν μοναχῶν. Τὸ μαστιγώμα καὶ ὁ ἀφορισμὸς. Βασιλεῖς μαστιγούμενοι. Τιμωρῆμένοι ἀκολουθοῦντες τὰς λιτανεῖας γυμνοὶ μὲ τὸ μαστίγιον στὸ λαίμον. Οἱ περίφημοι «Μαστιγοῦται». Μαστιγώσεις μέχρι αἵματος, μέχρι θανάτου! Αἱ αἱματηραὶ πομπαί. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες γυμνοὶ καὶ αὐτομαστιγούμενοι κατακλύζουσι τοὺς Παρισινοὺς δρόμους. Στὴν αὐλὴν τῆς Πρωσίας, Ὁ αὐτοκράτωρ ποὺ δέρνει ἀγρίως κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Θὰ ἐχρηάζοντο, βέβαια, τόμοι γιὰ νὰ γράψῃ κανεὶς τὴν ἱστορίαν τοῦ μαστιγώματος διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Πόθεν ἔρχισαν καὶ ποῦ νὰ τελειώσῃ. Αὐτὸς ὁ Θεοάνθρωπος ἔμαστιγώθη!... Τὸ μαστίγιον, τὸ ποῦθεν, τὸ φραγγέλιον, ὁ βοῦν δούλος, ἔπαιξαν μεγάλον ρόλον μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ αἱματηρὰν ἰστίην τραγωδίαν θὰ εἶς δόσωμεν ἐδῶ τὰ κυριώτερα καὶ πλέον ἐνδιαφέροντα ἐπεισόδια.

Δὴν θάνατιζόμενοι πρὸς τοῦτο εἶτε εἰς τοὺς ἀρχαίους ἑλληνικοὺς χρόνους. Θὰ περιγραφῶμεν εἰς τοὺς μετὰ Χριστῶν, ὅποτε τὸ μαστιγώμα ἐρησιμοποιοῦτο ὡς ποιητὴν θερησεντικῆ. Ὁ Ἅγιος Κωνσταντὸς ἀπὸ τὸ Ἀρλες τῆς Γαλλίας, ἐπιβόλη μετὰ τῶν πρώτων τὴν ποιητὴν αὐτὴν, κατὰ τὸ 508, ἐναντίον τῶν ἀπειθῶντων ἢ ὁπαδοῦντων ἀναστασιάντων κληρικῶν.

Ἄλλὰ καὶ τὸ Ἅγιος Λουδοβίκου, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἐδέχεται συχνὰ ἀρκιτὰ μαστιγώσεις ἀπὸ τοῦς ἑξουσιοῦτος ἱερεῖς του πρὸς ἑξίλασιν διαδοῶν ποραπιωμάτων του. Εἰς ἕνα πρῶτον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Διονυσίου εἰς τὸ Παρίσι, ἐκόσθη πρὸ τινος ἀνόμη ἐτων, ἐπιφορεμένη μία εἰκὼν τοῦ βασιλεὺς μαστιγούμενου ὑπὸ δομικανῶν ἱερῶς!...

Οἱ ἀφαιρέμενοι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν λύσιν τοῦ ἀφορισμοῦ ἔμαστιγύντο δημοσίᾳ καὶ συχνὰ τοὺς ἡγόματον νὰ ἀκολουθοῦν, ὁ λόγος μὲν οἱ, τὰς λιτανεῖας καὶ νὰ κρατοῦν εἰς τὸ χεῖρ, ἢ νὰ φέρων φρεσμενόμεν εἰς τὸν λαῖμον τὸ μαστίγιον, τὸ ὁπεῖν θὰ ἐρησιμοποιοῦται μετ' ὀλίγων διὰ τὰ ὕδατα των. Κάποτε ὁ ἀφορισμένος ἢ ἡ ἀφορισμένη, ἀκολουθεῖντες τὰς λιτανεῖας γυμνοὶ, ἔμαστιγύνοντο καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς. Τὴ βίβαλον αὐτὸ ἔθιμον διητηρήθη εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην μέχρι τοῦ 18ου αἰώνου.

Ἐπὶ μακρῶν χρόνων διάστημα εἰς τὰ μοναστήρια ἐγένετο χεῖρας τοῦ μαστιγίου διὰ τοῦς διαπραξάντας καὶ ὑποκλίποντας εἰς φοιρέμενα παραπτώματα μοναχῶς.

Εἰς τὸν Κανόνα τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτη, ἀναφέρεται ὅτι ἐπιμαρτυροῦντο διὰ μαστιγώσεως οἱ κληρικοί οἱ ὅποιοι ἐκλεπόντο ὅπως καὶ οἱ κληρικοί οἱ ὅποιοι ὑπέ-

κυπτον εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς σαρκός.

Ὁ Ἅγιος Κολομάνος, ὁ ὁποῖος συνελήφθη εἰς μερὰ σμειὰ τὸν Κανόνα τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτη, καθορίζει εἰς τὴν παραπτώματα, ἑλεφὰς μοσφῆς, ἤρουν ἐξ μαστιγώσεως, ἐν ὅλλια σβαρῶτερα ἐπέριε νὰ τιμωροῦντο διὰ διακοσίω μαστιγώσεων! «ἐμῶν, λέγει, εἰσὶντες μὲ μίαν γυναῖκα χωρὶς νὰ εἶνε ποροντες καὶ ὄλλοι, μὲναι νηστῆς. ἡ καταδικάζονται διὰ διαπραξῆ μόνον μετὰ καὶ φαρῆ, ἐπὶ διήμερον, ἢ νὰ ὑπεστῆ τὴν ποιητὴν διακοσίω μαστιγώσεων».

Οἱ ἀναγκαστοὶ τοῦ «Μαρινοῦ» οἱ ὅποιοι διαβάζουσι τὰς γραμμάς αὐτὰς θὰ δυσκαλυπθοῦν νὰ πιστεύουσιν, ὅτι ἐπὶ ἔξεν ἐσπῆ καθ' ἣν τὸ μαστιγώμα ἦτο εἶδος ἐπιδημίας! Φανταστικὸν θερηοματικὸν φανταζόμενοι εἰς τὰ βήσανα τῆς σαρκὸς καθαρῶσι τὴν ψυχὴν παντὸς ὀρθου ἐτρέχαν εἰς τοὺς δρόμους, σχεδὸν ὀλόγυμοι καὶ ἔμαστιγύνοντο ἀνηλῶς!...

Οἱ θερηοματικὲς αὐτοί, οἱ ὑπὸ τῆς ἱστορίας «μαστιγοῦται» ἀποκλήθηεν, ἐνεφανοῖσθαι τὸ πρῶτον εἰς τὴν Περούζην, κατὰ τὸ 1260, ἐπειτα εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἀκολούθως εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἰταλίαν. Μετὰ τῶν αὐτῶν συγκαταλόγων εὐγενεῖς καὶ χωρικοὶ, νέοι καὶ γέροντες καὶ παιδιὰ πέντε μολὲς εἶδαν. Οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ διέτρεχαν τὰς πόλεις, ὀλόγυμοι σχεδὸν, βαδίζοντες εἰς μακρὰν γοσημὴν ἀπὸ δύο, καθέννας των δε ἔκρατι μαστίγιον κατακλύζον εἰς λαπίδας δερματοῦς διὰ τὸν ὅποιον ἔμαστιγώματικὸς ὄπως τοῦ μέχρις αἵματος!

Ἐπὶ πλέον ὠδύροντο καὶ ἔχωναν ποταμοὺς διακρύβαν!... Αἱ περιεργοὶ αὐτοὶ παρελάσεις ἐλάμβανον χώραν τὴν ἡμέρα, πολλὰς δὲ φορὰς καὶ τὴν νύκτα, ὅποτε οἱ «μαστιγοῦται»

ἐκρατοῦσαν ἀνομνήμενες λαμπράδες καὶ βρόδιαν αὐτοδερόμενοι ὑπὸ τὸν θερμότερον ψῆγος! Ἡ παραφροῦν αὐτὴ μετὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ καιροῦ ἐκίνησε εἰς λαβὴν τρομερὰς διατάσεις. «Μαστιγοῦται» μὲ ἱερεῖς ἐπὶ κεφαλῆς, φέροντες σταυροὺς καὶ λόβια διέσχίζαν τὰς ὁδοὺς καὶ ἐπερχόμενοι εἰς τὰς ἐκκλησίας προσήγοντο μετ' εὐλαβείας. Ἀκόμη καὶ γυναῖκες ἤρασεσθαι τὴν δεξασίαν τῶν «Μαστιγοῦται», μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι οἱ εὐγενεῖς δέσπονται καὶ οἱ ἀλλοκαὶ χωρὶκαὶ ἂν ὀπταῖ ἐνέμψαν εἰς ἔσσαν εἶται τὴν ψυχὴν των, ἔμαστιγύνοντο ἐντὸς τῶν δωματίων των.

Ἐνα φλαμανδικὸν χρονικὸν ποὺ τυπώθηκε στὴν Ἀμβέρρα τὸ 1565, ἀναφέρει ὅτι «Ἡ Μεγάλην Πέμπην εἰς «Μαστιγοῦται» ἀνεργόμενοι εἰς ἐκατόν πενήντα καὶ ἀποτελούμενοι ἀπὸ Ἰσπανοὺς καὶ Ἰταλοὺς, διέτρεχαν τὰς ὁδοὺς τῶν Βρυξελλῶν μαστιγούμενοι μὲ σκινιδί, ἢ ἄρα τῶν ὀπίαν κηλίχην εἰς ἀγυρεῖς ὁστέας. Τόσον ἀγριο ἦτο τὸ ἐυλοκαῖον ὥστε ἔβλεπε κανεὶς τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ εἰς τοὺς δρόμους ποταμῶν!...

Οἱ Ἰσπανοὶ μάλιστα, γιὰ νὰ κέρουν ἐντύπωση εἰς φιλενάδες των, ἐδιπλασίωσαν μολὲς τὴς ἀντιφροῦν τὴν σφοδρότητα τῶν χτυπημάτων καὶ ἀπὸ ἀγρίαν ἐρασιολήγῃαν καταλαμβόμενοι ἔβρανον μετὰ τὸ εἶμα τους τὰ κατώφια τῶν σπιτιῶν τῶν δεσπονιῶν τῶν λογιστῶν των!...

Ἐνα εἰκὼνα ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῶν «Μαστιγοῦται» περὶ τὸ 1350, ἡ εἰσὶς αὐτῆς τῆς ὀνομασμένης εἶται ἐναομένη στὴν Γερμανία ὅπου εἶχε ἐπίσης ὀπαδοῦς.

Ὁ διάσμος πρόεδρος τοῦ κοινοβουλίου τῶν Παρισίων, Jacques de Thou, γράφει κάπου ὅτι ἡ εἰσὶς τῶν «Μαστιγοῦται» ἐναομένη καὶ γιὰ τρίτη φορὰ τὸ 1574. Ἀποδίδει μάλιστα στοὺς «Μαστιγοῦται» τὸν θάνατον τοῦ Καρόλου, Καρδινάλιου τῆς Λωρραίνης, καὶ μὰς πληροφροῦ ἀνόμη, ὅτι ὁ Ἐρρίκος III. Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, καὶ αὐτὸς ὁ Πάπας ἐνοούσαν τοὺς φανατικούς καὶ ἀνοσοφικούς αὐτοῦς ἀνθρώπους.

Παρ' ὅλας τὰς συμβουλὰς τοῦ προέδρου τοῦ Κοινοβουλίου τῶν Παρισίων καὶ ἄλλων ἐπισημῶν προσώπων, ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος III ἐπέτρεψε τὴν σήμερην διασκόων ἀλλογῶν «Μαστιγοῦται». Εἰς ἐπίματρον ἐβρίμεν ὅπως παροστὴ μετὰ τὸν Καυκαλλέριον Vitruve καὶ τὸν σφραγιδοφύλου Σερβῆν, εἰς τὴν πρώην λιτανεῖαν τῶν «Μαστιγοῦται» εἰς τὸ Παρίσι.

Ἡ περιήγῃς αὐτῆς λιτανεῖας ἐγένετο τὴν 25ην Μαρτίου. Ἡ πομπὴ ἐκινήθησθα ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Ἀδωνοσιῶν κατευθύνθη πρὸς τὸν ναὸν τῆς Παναγίας. Ὁ Βασιλεὺς μετῴων τῆς πομπῆς, τὴν ὀπταῖ ἤκλεισθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποσοποικητικὲς οὐδὲν ἔφερε δίστημον τοῦ δέσποματός του. Ὁ γαρνιζοῦς Γκιζ ἐκρέται τὸν σταυρὸν. Ὁ δεῦτὸς ποὺ Μαγιέν ἦτο ὁ τελευταίος.

Δυστυχῶς εἰς αὐτὴν κατάστασιν τοῦ καιροῦ, κάθη ἄλλο παρὰ εὐνοικὴ εἶταν διὰ τὴν πομπὴν. Βροχὴ καγδαία κατέπιπτε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διαδρομῆς. Οἱ μετέχοντες τῆς πομπῆς ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπρῶν κατευθύνθησαν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Καθ' ὅδῃν οἱ εὐνοοῦμενοι τοῦ βασιλεὺς ἔμαστιγύνοντο τόσον ἀγρίως, ὥστε εἰς αὐτῶν κατέπεσε τέλος νεκρός!

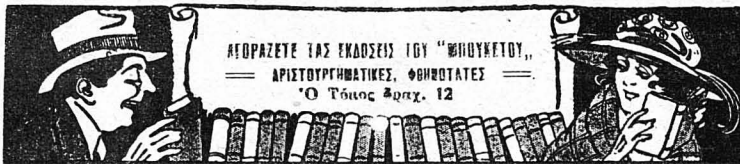
Ἀρκετοὶ ναῖρον μετὰ ταῦτα εἰς «Μαστιγοῦται» δὲν εἶδεν ὀμειὰ ζωῆς.

Ἀργότερα ὄμως ὁ Ἐρρίκος III ἐναίφερον ἐν ἱσχύϊ τὸν θεομὸν τοῦ περὶφροῦν αὐτοῦ Τάγματος. Αἱ ὀμειοτικὲς περσῶν, τῶν ὀπταῖν μετῴων πλέον καὶ γυναικὲς καὶ νεανίδες ἡμίψαι, ἀκόμη δὲ καὶ χωρὶς τὰς ὀμειοτικὰς ἐνεα ἀνίσθησαν καὶ πόλιν εἰς τὴν Παρισινοὺς δρόμους.

Σχετικὴ μετὰ τὸς ὀμειοτικὲς ἱεροτελεστίας τῶν «Μαστιγοῦται» ἦτο καὶ ἡ «Ἐοστὴ τῶν Ἀθῶν» κατὰ τὸν μεσαιῶνα.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς εὐρητῆς αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν, εἶχε ὁ καθέννας τὸ δικαίωμα νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἄλλου καὶ ἂν τὸν εὐρῶσε κοιμώμενον νὰ τὸν μαστιγῶν!

Τὸ ἀνέκδοτα τέλος τὰ ἔχοντα σχέσιν μετὰ μαστιγώματι εἶνε ἄπειρα. Αὐτὸς ὁ Ἐρρίκος

4ος της Γαλλίας ερασιγιάθη κάποτε διά ν' άρθη ό κατ' αυτού άναγγελθείς άφορισμός υπό της εκκλησίας. Τόν Βασιλέα ερασιγιάσαν ό Πάπας ένώ χροές είδικώς κατορθώθει έφελεν το «Μιζερέρε».

'Η ποιή της μαστιγώσεως ήτο έν χρήσει και εις την 'Αγγλίαν χωρίς νά λαμβάνεται όπ' όψιν ή κοινωνική τάξι του τιμωρουμένου. Άνοσφύεται ότι ό βος λ. ός 'Ιάκωβος I, ερασιγιάγνεντο συχνά άπό τόν εισπράκτορά του Μπουζιάνου.

Τό αυτό συνέβαινε και εις την αλλήν της Γρωσσίας. Τό κατωτέρω σχετικόν άνέκδοτον μοιρουεί ήρετά περί τούτου :

'Ο πατήρ του Φρειδερίκου τού Μεγάλου έφημιζεν διά την άύστηρότητα μέ την άποια διήθουνε τά του οίκου του. 'Ο Φρειδερίκος όταν ήτο άκόμη μικρός, έτελει υπό άουτησούτατην έπιβληψιν. Μίαν ήμέραν κατώρθωσε νά όντικατωστήσθι το πηροβνι τού φαγητού του μ' ένα όσμημένο. 'Ο πατέρας του όταν τού έμαθε αυτό διέτοξε και τόν ερασιγιάσαν για νά μήν άποκτήσθι την συνήθειαν τών περιττών δαπανών.

'Ο Βασιλέας, μέχρι τού έτους 1726, έχορήςγει εις τόν υιόν του έπίδομα 3000 φράγκων κατ' έτος, μέ την σύστασιν ν' άποφειγή κάθες όσκαπον δαπάνην. Ένοείται ότι τή ποσόν αυτό ήτο άνεπαρκές διά τόν νεώρον Φρειδερίκον όστις έδημιούργει χρέη, έξ αίτιας τών όποίων πολλάκις ερασιγιάθη.

Εις τόν Πρίγκηπα άπαγορεύετο νά μανθάνη λατινικά. Μίαν ήμέραν ό Βασιλέας εισηθήεν όλας άπορώτας εις τού δοματίον της μελέτης και έβρε τόν υιόν του άπραχολιμένον μέ τόν καθηγητήν εις την άνάγνωσιν ενός λατινικού χρονοβόλλου. 'Η έπακολούθησση σκληρή περιγράφεται άπό τόν 'Αγγλον Ιστορικόν Όθμάν Καρλίλι παραστατικώτατα :

- Τι κίμννετε αυτού; άνέκραξεν ό Βασιλέας θυμωμένος.
- Μεγαλειότατε, έξηγώ τού χρονοβόλλου στον Πρίγκηπα.

- Κανάγια ιτόρα θά σοϋ δείξω έγώ!... έφώνησεν ό Βασιλέας διαγράφων κύκλους μέ τού μαστιγιόν του στον άέρα. 'Ο καθηγητής έτρόπη εις φυγήν και διεκοπή έτσι τού μάθημα.

Τόν Δεκέμβριον τού 1729, ό Πρίγκηπος γράφει εις την μητέρα του :- «Είμαι άπελλιμένος. 'Ο,τι έσοβόμουν άπό πολλού έγινε. 'Ο Βασιλέας έληφιμόνησε τελείως ότι είμαι ό υιός του. Σήμερα τού πρωί εισηθήεν εις τού δοματίόν μου κατά τού συνήθειας. Μόλις μέ άντελήφθη, ώρμησεν έναντίον μου, άνωστασιν άγίως μέ την ράβδον του. Μάτην προσκαούσα νά φυλαχθώ 'Ητον έξω φρονών και δέν μέ άφήνε παρά μόνον όταν έκουράσθημε νά μέ δέρον; Άέν άντέχω πλέον. Δέν μπορώ νά μέ μεταχειρίζεται έτσι και θά φθάσω εις τά άκρα για ν' άπολλώω».

Και τώρα ένα έπεισόδιον άκόμη σχετικόν μέ τόν Πρίγκηπα της Γρωσσίας για τού Κεφάλαιον της Ιστορίας τού μαστιγιώματος.

'Η κόρη ενός καθηγητού της Ποτοδάμης είλκυσε κάποτε τά βλέμματα τού πρίγκηπου, ό όποιος όμας δέν έπραχώρησε και πολύ στάς έρωτικώς του έπιχειρήσεις. 'Ο Βασιλέας όμας, ό όποιος έπληροσφορήθη τού πείγμα, διέτοξε και ερασιγιάθη ή κόρη τού καθηγητού υπό τού κανδήλανάπτου της εκκλησίας τών άνακτόρων. Τουτοχρόνος δέ της έπεβλήθη και τριτητής χειμωνιατική ποιή!... Τό μαστιγία μα έπεβλήθη ως ποιή και υπό τών δικαστηρίων κατά τόν μεσοίον, εινε δέ ζήτημα άν ύπόσχει χόρα ή λαός, πού νά μή έχρησιμοποίησιν όπωδοθήσασι τού μαστιγιόν. 'Αγγελ.

✱

ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΛΙΘΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Οι περισσότεροι άνθρωποι φοροϋν τά κοσμήματα για στολισμόν. Έν τούτοις ό λαός πιστεύει, ότι ώρισμένοι πολύτιμοι λίθοι, όταν φοροϋνται έχουν θεραπευτικήν δύναμιν, μάς προσφυλάσσουν και ήμπεροϋν νά προλάβουν και καταστροφάς.

'Ο άμέθυστος έπι τή ύπόθεσι, οάξει άπό τās άνοησίας και άπό κάθες ύπερβολήν. 'Οσοι τόν φοροϋν ήμπεροϋν νά είναι βέβαιοι ότι δέν κινδυνεύουν νά ύπερβούν τά όρια της φρονήσεως, ουτε νά περιπλακούν σέ περιπέτειας.

'Οσοι φοροϋν ένα σάφειρον δέν έχουν νά φοροϋνται τās κολακίαις ή τόν δόλον.

Τό ρουμπίνι προσφυλάσσει άπό τούς... ρευματισμούς! και τās σχετικάς μέ αυτών άσθενείας.

Τό τουρκουάζ παράγει εις όσους τού φοροϋν έτοιμότητα πνεύματος, άταραξίαν και εις τās πλέον δυσκόλους άκόμη περιστάσεις. Τά σμαράγδια κεντρουν την φιλοδοξίαν. Τό τοπάκι θεραπειει την μελοχολλίαν.

Αυτά πιστεύει ό λαός. Ήϊεν όμως και άλληθ; 'Ιδού τού έρώτημα.

'Ο μοναδικός μας άνθοπαλής κάθες κοσμητοϋ σπιτιού κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΙΤΑΝΤΗΣ μετέφερε τού άνθοπαλείου του έπι της όδου Βουκοροστίου 16 (τηλέφωνον 23-11) όπου θά τόν ερώσκειον τού λοιπού και ό φιλανθής άνανώσταται τού «Μπουκέτο».

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

— Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΑΣΤΡΑΠΟΓΙΑΝΝΟΥ —

Γίνεαι ό Χάρος κωανός άπάντεγα,
 Στόν πρδσ άθιρα δίλογοος έσπείει,
 Και ή άκρηβοθηγατερο τού 'Αστραπογιαννου
 Κατάκαρθα λαβώνεται, και πάει.

'Ο κυπαρίσι, στό βρον τόν Ιουιο σου
 Δι θέρθη, ένος πατέρας νά καθίσθ
 Τίν πλίσθ όλο ρωτώντας για την κόρη του,
 Μέ βαθύ μωρολόγι, ώ κυπαρίσι.

Της λεβεντίας τόν κρύτους ό παράδεισος,
 Μέ τά πρωτοπαλληκαρια άγγελούδια,
 Μέ τούς όμοιωτόνους δικαίων τάγματα,
 Και μέ ψαλμούς τά κλέφτικα τραγούδια.

'Εκει για τούς μακρόνους φωτισθένους
 'Ο στίγος τού 'Αστραπογιαννου κυκλώνει
 Τά μέτωπα τού δίκου και τού Φωτο.νεφ.
 Και τού Βλαχάβα και τού Κατοαντόνη.

— Έσείς κρυφές κρυφολες κ' άποκλήματα
 Κ' άγορμηπέλες όεις μωναντισμίες,
 Της μηριάς και της δίτηης μοσκασάσασμα,
 Κ' όεις ξανθοόδες κυκλιμές πορθίνες,

'Ο σκρανοκικέσματα τού φεγγουδ
 Στά ζωτικα χροσωμένα βράθια,
 Δοσοόδες πού στα σόθα άπάνω τρέμετε
 Στά φίλια και σά διάφανα πετραδια,
 Έσείς τού Πίνδου άργά γλυκοχαράματα,
 Και τρελλοπαγινώσματα πού κίνει
 Στόν κελμωδ ά τάξοι τού Μαγιάριλου,
 'Ο π'όθιμες, ώ άθόνια, ώ κολογιανια,

'Ολα της γης ούτης; τά θ'ησαστιόματα,
 Έσείς γαεις κ' άγάπες τίθ πατέρας,
 Στραούδια όεις γειητε και προσέκφαλα
 Και γάδια και φίλια σση θυγατέρα.

Και έσείς παλή βαρνα μηλιόνα άδαμαστα,
 'Ο καρνοφύλλια άγύρια γευσίτες,
 Βνωτόφωνα της κόρης τού 'Αστραπογιαννου
 Τον άξυνηγτο ύπνο λιβαίνατε.

Κ' όεις όπον μέ πάχη άπό τόν Κίσαβα.
 Τά ροβολια της αήθης φογείτε,
 'Ονειρα της γεϊότης τού 'Αστραπογιαννου,
 Και τού ύπνου της όνειρα γειητε,
 Και ύψώστε τη σό πλάς τού πατέρα της
 Σάν παραστρατιόμιο περιούρι
 Για νά σκοοήσθι κάπιο λευκοστόλισμα
 Στό πορφυρο της λεβεντίας όστέρι. Κ Πουλαμπζ

ΔΗΜΩΔΗ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

— Η ΑΤΥΧΗ ΝΥΦΗ —

Μιά λυγρή παντορείται, της κίανος τά προικιά της.
 Χρόνος της κίανος τά προικιά, χρόνος τάπαντορείται,
 Της δίνει κ' ό πατέρας της χρυσό θροϋνι νά κίση
 Και μόλια χρυσοκίονη νά περπατή κοβάλλια.

'Ηρθ' ό καρός ό δίκοςτος, κ' ό χρόνος ώρισιέμος
 Φγαχάνον τά πεθερά κ' έστίασε την προικια,
 'Αυθας της γίνη πιστικος, κ' ό πεθερός δραγάτης,
 'Η πεθερά ξενόειθε κ' ή νύφη ξενόφραϊνει.

Σταυρόδες τά χέρια της ε' τόν πεθερό της πάει :
 — 'Εσο πατέρα τού γεμβουθό και πεθερό δικέ μου,
 Γιά πάρος με σ' ός τού κήρη μου τή βοϋο.
 — Νύφη μ', πολλά προικιά φερες, 'τόσπομαι νά οκπώω.
 Σταυρόδες τά χέρια της ε' τόν άντρα της πογαίνας :
 — 'Αντα μ'έγαταημέμε μου, ε' την μάνα μ'τά μέ πάτε.
 — Καλή, μ',πολλά προικιά φερες, 'ηρόποιμαι νά ος πάω.
 — Σημαδερέ μου τά βοϋνά νά πάω μοναχή μου,
 'Στό δρόμομ' όπον ήγανες, ε' τά όσην δα' έπερονοος
 Παρακαλοϋς τού Θεο μέ πικρομίνα χελίη :
 — Θε μου, νυθώ της δουλιξ μου και για μή μέ νωρξίζου.
 Κ' ό Θεός της βρώθης και ήγες και τας νύφες.
 — Γειά ος χαράς οας δουλιξοσ!

— Καλός τη γυροσβόλα!
 — Δέν πάι άπάνως την κρυά, κ' άπάνως τόν άφέντη,
 Μη θίλουν δουλα για νερό, δουλα για πάγ για ύζλια :
 — Για φέγε, γύφτισ' άπό δώ, καθάρια γυφτισούλο,
 Τί πέφτουν φέριαι στό νερό και μαγορίζ' ή βροϋο.

Πήγαν και τού είπαν της κρυάς κ' έκείνη άναρωτείται,
 'Αν ξέρη ρόκα κ' άγαλαίο και ροζια για νά ύφραϊνη.
 Κ' όρω τραγοδι άρχίτης κ' άργά κ' άργά τού λέει :
 — Δασαϊει πολυδιδάσιο και'όσους διασμενο,
 Δασαϊει δταν ος διάζομουν ήθαν ος σιμπέθροι
 Δασαϊει δταν ος τούλα ήθαν μ' άσραφονίνασιν,
 Δασαϊει δταν ος κόλληρα ήθαν για νά μέ πάρον.

Κυρά ψηλά ήταν τάκονες και της άπελογήθη :
 — Αούλα μ'πόδ'είν' ό τόπος σου και ποιά τά γονικά σου;
 — 'Η μάνα μου Γιαννώτισσα κ' ό κήρης μ' άπ' την Πόλι,
 Κ' έγω είμ' ή Φροσω ή λυγρή κ' ή Φροσω ή μαυρομάμα.
 Κ' ή μάνα της κατέβηκε και της σγαχακαλιέει.